

Katoland, 1 de maig de 2023

Estimat Alex,
cada dia que passa me'n recordo més de tu. Sento que la meua identitat es perd cada dia més. voldria tornar al passat, a aquelles moments en els quals rèiem, érem felços i no teníem cap mena de preocupació. Malauradament, viure a Katoland cada cop és pitjor, les restriccions cada cop són més fortes i la llibertat es va perdent. A continuació t'explicaré el meu dia a dia d'ençà que vas marxar.

Aquest país s'està convertint en un infern, aixecar-te cada matí pensant que pots ser jutjat per qualsevol persona, és horrible. Per això, moltes vegades tanco els ulls i m'imagino un món fictici en el qual m'agradaria viure. Louise Edwin, gràcies a tu tot ha canviat, gràcies a tu, la meua llibertat ha desaparegut. Quan em llevo per anar a l'escola no haig de pensar en el que em posaré, perquè ara hem d'anar amb un estúpid vestit de ratelles. Ja saps que m'encantava veure els meus vestits de flors i de colors, perquè era jo mateixa. Ara sembla que tots siguem iguals. Quan anubem a l'escola hem de cantar una cançó,

abans d'entrar a classe i també hem de fer una salutació com et pats imaginari, molts alumnes no ho fan, perquè no donen suport al nou govern i aquests són castigats i discriminats per tothom. Ja podria ser una de les persones que no obeeixen, però la meua intel·ligència guanya i el que faig és obeir.

No obstant això, tampoc et pats imaginari el canvi que hi ha hagut en les relacions d'amistat. Te'n recordes de l'Àxel? Aquell noi ros que era una persona molt amable i que sempre ajudava a tothom. Doncs ha canviat completament. A tots aquells alumnes que no obeeixen les normes de l'escola, l'Àxel els comença a insultar, i fins i tot ha arribat a utilitzar la violència cap aquestes. No el reconec, però ell no és l'únic. Se'ls discrimina pel fet que no tenen la mateixa ideologia que ells. No valen que tinguin llibertat de pensament, valen que segueixen les ordres que implanta el nou règim. Semblen tots la mateixa persona, són tots iguals, es defensen entre ells.

Però això, no només passa a l'escola, sinó també a l'exterior. Totes aquelles persones que segueixen els pensaments

de lausse ho demostren en molts dels seus actes. sense anar molt lluny, han acabat a matar als seus veïns. potser no directament, però sí a través de delatar a molts dels altres habitants que no donen suport al nou règim. La meua mare + jo passem molta por, intentem no sortir de casa, només quan hem d'anar a comprar o per fer coses necessàries.

El nou govern totalitari ha manipulat a quasi tota la població + ha creat un ambient desagradable. la gent obeeix per no ser excessa o per no tenir conseqüències greus. No obstant això, al carrer hem de portar un braçalet que ens identifica amb el nou règim imposat. si algú desobeeix els tanquen en la presó, els torturen, entre altres coses.

A més el dictador, ha fet que les xarxes socials + la premsa del nostre país estiguin bloquejades. Ens vam adonar perquè la meua mare + jo sempre comprem un diari anomenat "Kataland som tots" + el han eliminat. les ràdios que ens ha proporcionat l'Estat, amaguen la veritat. Per poder substituir el meu diari preferit, han estrenat una nova

versió. Però, aquesta no és res semblant a
l'anterior, ja que només parla de manera
positiva de nou règim de la UE. No deixa
que tinguem informació externa del món
per no ingerir a la ideologia de la
publicació i que no ens puguem posar en
contacte per demanar ajuda.

T'escric aquesta carta amb el risc que
no arribi a les teves mans per fet que
tota comunicació amb l'exterior és
impossible. Han tancat les oficines de
correus, el internet, xarxes socials... Però,
tinc un conegut que està amb l'exèrcit,
aquest em farà de favor de que aquesta
carta t'arribi, per fet que era un
veí meu de tota la vida.

Han recués al meu pare i al meu germà
gran, a l'exèrcit de "Pàtria i Libertat"
i estem la meua mare i jo molt
preocupades per la situació, ja que no
tenim cap informació d'ells. Mai havia
pensat que això ens podia passar a
segle XXI, m'imaginava amb la
meua carrera de diet visitant amb
els meus amics, començant els meus
somnis, i ara mateix només tinc ganes
de plorar. Vull tornar a recuperar el
somni que tant em caracteritzava.

Alex penso molt en tu, m'agradaria
que estiguessis aquí al meu costat
recalçant-me. Desitjaria anar-me'n
d'aquest lloc, ja que és un infern,
necessito la teva ajuda.

Resto a l'espera de les teves notícies
amb el desig de que aquestes siguin
bones.

Una abraçada ben forta.

Carla González Cruzes